

Jeg vil sige, at valgkampen, indtil jeg skrev talen, viste en historisk uhørt samling omkring midten i dansk politik, men jeg må også sige, at vi jo lige nu har set, hvordan der er blevet endnu mere crowded inde på midten, hvor alle står og stimler sammen – i hvert fald tilsyneladende.

Jeg vil sige, at vi havde en valgkamp med kovendinger i et omfang, så det ville have været en overtrædelse af dyreværnslovgivningen, hvis det havde været levende køer, der var blevet udsat for den samme rundvending.

Der var vigtige emner, der forsvandt mere eller mindre helt ud af valgkampen, f.eks. ulighed i samfundet, de dramatiske ændringer i velfærden, hvorved rige kan få bedre og hurtigere velfærdssydelse end andre – tag væksten i privathospitalerne. Det var en valgkamp, hvor krigen i Irak og krigen i Afghanistan var næsten helt fraværende; en valgkamp, hvor der ikke var en debat om EU-traktaten eller de forbehold, som regeringen nu har sat meget højt på dagsordenen.

Det er i det hele taget en meget kedelig tradition, der er ved at udvikle sig i Danmark, hvor store reformer og vigtige temaer holdes ude af dagsordenen under valgkampe, men kommer på dagsordenen og gennemføres lige efter valget – tag bare kommunalreformen fra sidste periode.

Nu tales der så ekstremt meget om et bredt samarbejde i Folketinget – statsministeren talte i sin åbningstale om det, og vi har nu lige set fremsat forslag til vedtagelse, der peger i den samme retning – og selvfølgelig vil vi da gerne have et bredt samarbejde i Folketinget og helst et, hvor vi selv er med, sådan at ting, der går i den rigtige retning, kan vedtages, men vi tror ikke på det. Vi tror ikke på, at det lykkes.

Jeg tror ikke på, at det lykkes at få brudt det flertal, der er mellem VK og O, fordi vi ved, at Dansk Folkeparti har hånds- og halsret over regeringen på en lang række vigtige felter. Jeg mener altså, at det forslag, der er fremsat af Socialdemokratiet, SF, Det Radikale Venstre og Ny Alliance, er utilstrækkeligt til at kunne se forskel på regeringen og oppositionen i det her Folketing. Det er altså et stort spørgsmål, om Y vil en anden politik end den, der er parkeret hos Dansk Folkeparti, om Socialdemokratiet vil en anden politik end den, som V og K står for.

Hvad vil Det Radikale Venstre, og hvad vil SF? Jeg synes, forvirringen breder sig. Tror partierne bag det her forslag til vedtagelse, at de kan vinde næste valg med endnu flere kovendinger? Eller skulle vi måske prøve at gå en anden vej og

få en diskussion om, hvordan vi i det kommende år kan bygge en reel og klar opposition til den siddende regering og Dansk Folkeparti?

Der er selvfølgelig nogle forbedringer i forslaget, der peger på, at afviste asylansøgere, der er holdt indespærret under VKO, får bedre vilkår. Men hvor forsvandt 24-års-reglen hen? Det er åbenbart permanent, at den er fjernet fra den politiske debat ligesom tilknytningskravet, kontanthjælpsloftet og andre stramninger af asylpolitikken.

Det er da fint at nævne klima- og energipolitikken, de ord kan alle jo skrive under på, men der skal jo sættes mål, og der skal nævnes konkrete initiativer, hvis der skal være en synlig forskel. Højere udlandsbistand er da fint, men det er slapt bare at afskrive regeringens mål om måske lidt mere end 0,8 pct., og hvornår skal det ske? Hvornår skal der rettes op på alle nedskæringerne, der har været? Hvornår skal der rettes op på regeringens kreative bogføring, hvor lån, der for længst var afskrevet, tæller med som udlandsbistand; hvor udgifter, der afholdelses her i Danmark, skal betales af de fattige i den tredje verden?

Med hensyn til punktet om øget tillid til offentligt ansatte og mindre bureaukrati – det siger alle jo også – vil jeg spørge: Hvor er kravet om flere offentligt ansatte? Hvor er kravet om mere i løn til de lavtlønnede? Tilstrækkelige ressourcer, hvad betyder det? Problemet er jo, at regeringen ikke vil lade kommunerne bruge de penge, de har brug for, men tværtimod lover dem nedskæringer.

Det er vores opfattelse, at der er brug for en meget klarere politik og linje fra oppositionens side, hvis det skal kunne lykkes at vinde næste valg. Jeg går ud fra, at det stadig væk er Socialdemokratiets, SF's og Radikales ønske, at det næste valg skal vindes, så vi får det regerings-skifte, som vi arbejdede hårdt for op til det her valg, men så skal der jo også være en helt anden klar linje i tingene. Det vil vi prøve på ved at få sat vigtige politiske spørgsmål på den politiske dagsorden, der viser, at der er forskel på højre og venstre. Det er jo ikke nok at snakke om rød stue og blå stue, der skal jo også være forskel på møblerne og indretningen af de to stuer, og det skal kunne ses.

Velfærden vil vi prøve at sætte fokus på med kernepunktet om kvalitet, nemlig at den skal udvikle sig i takt med resten af samfundet, og at der dermed kommer markant flere offentligt ansatte, fordi arbejdstempoet i dag er alt for højt i